

Zdaj je hodila Rozalka vštric njega in ga je venomer pogledovala v obraz. Vrtala je v skrivnost njegove spremembe in v mrak namrščenega čela. Pečar je opazil njene poglede. Mislil je, da opazuje brazgotino. Ozrl se je po nji.

»Zakaj me tako gledaš?«

»Mlajši se mi zdiš,« se mu je zlagala. »Morda zaradi tega, ker si obrit.«

Lukež se je nasmehnil preko vsega obraza.

»Tudi ti si taka... no, menda se ti ni godilo slabo.«

Za Rozalko je bil možev smeh ko odrešenje.

»Moj možek,« je zagostolela in ga je zgrabila za pod pazduho.

Lukež se je zavzel. Ali je mar res ponorela? Biló ga je sram v dno duše, a se je kljub temu ni otresel. Tako se še nikoli nista sprejavala kaka mož in žena po tistem klancu. Tuja, mestna navada, ki je veljala za nespodobnost in smešnost. Pa naj zijajo ljudje! In se je znova nasmehnil preko vsega obraza... Čutil je novo mladost.

JOŽA LOVRENCIČ

PROŠNJA

Gospod, pošlji svojega angela,
da me zgrabi kakor nekoč Habakuka za lasé
in me odnese v zverinjak naših dni nad Sočo,
kjer naši ljudje žejo in lakoto trpé.

Danijel je bil med levi in si se ga usmilil,
a naše ljudi človeške bestije naskakujejo
in ne mirujejo v svoji peklenski sli. —
Ali naj naša zemlja postane res groblje belih kosti?

Gospod, Gospod, s kruhom sladkega upanja,
ki hrepene po njem kakor otroci po velikonočni pinci,
in s pijačo trinajstmilijonske ljubezni
bi rad utolažil glad naših ljudi in njih žejo
po svobodi — zadnji čas je, da ne umrejo!

Gospod, Tvojih sklepov in poti ne umem,
a eno verujem, Tvoj hlapec, da si odločil:
prišel bo čas in ko v davnih vekih nad našo Sočo
svobóden se nébes bo bočil!